

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120293273
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120293273.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Marianny Hirkovej v právnej veci žalobcu D. H. N., s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou V. X., s.r.o. so sídlom K. 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej J. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, XXX XX K., o zaplatenie 3.000,- eur s príslušenstvo, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 20Csp/42/2021-107 zo dňa 15.10.2021, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie

I. Žalobu zamietol.

II. Vyslovil, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva a žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5 a 9, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej podľa ust. § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2, § 7 ods. 1 a 2 a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Ďalej podľa ust. § 17 v znení účinnom od 21.3.2016 do 30.6.2016 a § 17 ods. 1 v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (24.6.2019) a podľa § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. §255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že sa v prvom rade zaoberal aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu.

4. Posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, keďže N. N., a.s. bola od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaná v postavení spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi N. N., a.s. a žalovanou bola dňa 25.04.2016 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver) č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3.200,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 96 pravidelných mesačných splátkach vo výške 70,81 eura. RPMN bola vo výške 23,54%, ročná úroková sadzba 19,90% a priemerná hodnota RPMN 15,37%. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť predstavovala sumu

6.791,78 eura. Konečná splatnosť bola 20.05.2024. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.06.2019 bola pohľadávka voči žalovanej postúpená na žalobcu.

5. V civilnom procese platí tzv. prejednacía zásada. Vo všeobecnosti podľa tejto zásady je záležitosťou procesných strán, aké predložia skutkové podklady, vrátane dôkazov. Žalobca si uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že zo strany N. N., a.s. došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a zároveň, že jeho právny predchodca náležite skúmal bonitu žalovanej, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Keďže sa jedná o spor s ochranou slabšej strany (žalovanej), bol žalobca súdom vyzvaný na predloženie dokladov o doručení výziev a dôkazov o skúmaní bonity žalovanej.

6. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V prejednávanej veci nedošlo k platnému predčasnému zosplateniu úveru v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, pretože žalovaná síce bola v omeškani so zaplatením splátky viac ako 3 mesiace, avšak nebola súčasne upozornená v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 OZ. Žalobca v konaní napriek výzve súdu, nepredložil žiaden doklad o doručení listu zo dňa 10.04.2018, ktorým mala byť žalovaná upozornená na možnosť zosplatenia, a preto v tejto časti neunesol dôkazné bremeno. Zároveň žalobca nepredložil doklad o doručení listu, ktorým mal pristúpiť právny predchodca k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Dôsledkom toho je teda neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru

7. Za ďalší dôvod, pre ktorý nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, súd považoval nesplnenie povinnosť N. N., a.s. vyplývajúcej jej z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z..

8. Podľa predloženého vyjadrenia mala žalovaná deklarovať príjem vo výške 387,- eur, ktorý mal byť overený z interných zdrojov. Žalobca jednak nepreukázal, aby žalovaná deklarovala príjem v takej výške, ale ani nepreukázal, aby tento príjem overoval právny predchodca žalobcu.

9. Pokiaľ ide o výdavky tak žalobca iba uviedol, že žalovaná mala záväzky vo výške 15,- eur. Žiadne iné výdavky žalobca neuviedol. Súd má za to, že žalobca nepreukázal, aby poskytovateľ úveru skúmal výdavky žalovanej. Je nemysliteľné, aby žalovaná mala náklady iba vo výške 15,- eur. V konaní nebolo preukázané, aby N. N., a.s. skúmala náklady žalovanej na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti.

10. Na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že žalobca súdu nepreukázal, aby právny predchodca skúmal príjmy a hlavne výdavky žalovanej. Z predložených listinných dôkazov takéto zisťovanie nevyplýva. Je povinnosťou subjektu, ktorý poskytuje finančné plnenie vo forme úverov, tieto okolnosti objektívne zistiť. Za týchto okolností právny predchodca žalobcu zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ale naopak, tieto svoje povinnosti porušil, čím sú naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona prvá veta, t.j., že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

11. Súd prvej inštancie mal preto za to, že neboli v konaní splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky. Podľa zmluvy bola konečná splatnosť úveru dňa 20.05.2024. Ako už je vyššie uvedené k vyhláseniu predčasnej splatnosti nedošlo a teda N. N., a.s. nemohla postúpiť žalobcovi dňa 24.06.2019 tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda spoločnosť N. N., a.s. postúpila svoju pohľadávku na žalobcu konala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale aj s § 17 ods. 1 ZoSÚ, a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ (pre rozpor tohto právneho úkonu so zákonom - ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 17 ods. 1 ZoSÚ). Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu zamietol.

12. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, avšak nakoľko si náhradu trov konania neuplatnila a zo spisu jej trovy konania nevyplývajú,

súd prvej inštancie jej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Žalobca ako neúspešná strana nemá právo na náhradu trov konania.

13. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca namietal, že pokiaľ veriteľ posudzoval bonitu aspoň jedným zo spôsobov uvedeným ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, potom nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinností veriteľa posudzovať bonitu spotrebiteľa. Splnenie povinnosti skúmať bonitu spôsobom prihladenia do databázy vyplýva z Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery N. N., a.s., ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Skutočnosti ohľadom skúmania bonity aj prostredníctvom predloženia konkrétnej dokumentácie neboli zo strany žalovaného sporné. Navyše pravdivosť uvedených postupov banky žalobca riadne preukázal, kedy súdu doložil informácie k výpisu z bankového systému ohľadne skúmania bonity ako aj samotný výpis z úverového registra. Podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ma však žalobca za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, čím dospel k neprávnomu záveru o tom, že právny predchodca žalobcu zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a svoje povinnosti porušil, čím mali byť naplnené predpoklady hmotnoprávnej funkcie podľa ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, veta prvá To je, že nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Žalobca opätovne poukázal na dokumenty ohľadom skúmania bonity, a to výpis z úverového registra, ktorý je už súčasťou spisu. V tomto konkrétnom prípade bol dopyt vykonaný v deň podpisu zmluvy a bonita bola vypočítaná správne, a teda na základe výsledkov vykonaného dopytu, ktorý bol zároveň zaslaný konajúcemu súdu. Príjem klienta overený na základe interných informácií 397,- eur, existujúce záväzky 15,- eur, maximálne splátkové zaťaženie, ktoré je možné použiť na splátky úverov (55 % z akceptovaného príjmu) ukazovateľ schopnosti splácať (disponibilný zostatok 203,- eur) deleno $397 \times 55 \% - 15 = 203,-$ eur. Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok- podmienky primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. Existujúce splátky úverov a úverová história klienta bola overená dopytom do Úverového registra. Žalobca považuje za preukázané, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy. Určité špekulácie súdu, že dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný / domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, ako aj stranu výdavkov vždy ku konkrétnemu žiadateľovi o úver považuje žalobca za spôsob vybočujúci z rámca zákona. Žalobca v konaní tvrdil a tvrdí, že postupca bonitu žalovaného riadne skúmal, pričom toto tvrdenie bolo počas celého konania medzi stranami nesporným. Žalovaný predmetné tvrdenie a v tomto smere i predložené dôkazy žiadnym spôsobom nerozporoval. Žalovaný nepoprel ani len jedno z tvrdí žalobcu ohľadom skúmania bonity a v konaní zostal pasívnym. Podľa názoru žalobcu je zároveň napadnutý rozsudok v časti skúmania bonity prekvapivý a nepredvídateľný. Súдне rozhodnutie v takomto prípade neposkytuje stranám sporu právnu istotu a spravodlivé rozhodnutie ich sporu v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, ale práve naopak. V priamom rozpore so základnými princípmi CSP. V tejto súvislosti poukázal žalobca na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6CoCsp/37/2020 z 23.6.2021, z ktorého citoval, zároveň na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17CoCsp/52/2020 z 25.2.2021, z ktorého tiež citoval a na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17CoCsp/54/2020 zo dňa 28.1.2021, z ktorého tiež citoval. Zároveň uzavrel, že v konaní nebolo sporným, že právny predchodca žalobcu vykonal skúmanie bonity žalovaného v príslušných databázach a registroch v dôsledku čoho postupoval právny predchodca žalobcu v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou dostatočne preskúmanú bonitu žalovaného. Žalobca znova zopakoval, že považuje za preukázané, že neboli splnené podmienky hrubého porušenia povinností, nakoľko si právny predchodca žalobcu preukázateľne a nesporne svoju povinnosť preveriť bonitu dlžníka v príslušných registroch splnil. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn., 3Co/53/2019, 22Co/107/2018, 7Co/126/2016 a 12Co/107/2019. Žalobca odvolávajúci sa na doslovné znenie rozhodnutia priamo nadriadeného súdu uviedol, že nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie pričom nie je sporným, že postupca vykonal obidva zákonné postupy. Z hľadiska výrokovej logiky je preto bez ďalších rozumných pochybností preukázané, že k hrubému porušeniu odbornej starostlivosti v tomto prípade nedošlo. Zároveň žalobca poukázal na to, že nemožno automaticky „od stola“ hodnotiť porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou. V tejto súvislosti citoval z uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 8Co/233/2019 zo dňa 11.6.2020. Zároveň poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. I.ÚS 243/07. Následne poukázal na znenie ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka i komentár

k nemu a konštatoval, že postupca platne podaním zo dňa 13.5.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom žalovaný bol zároveň výzvou zo dňa 10.4.2018 upozornený v lehote kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. V prípade ak by aj žalobca upozornil žalovaného na uplatnenie tohto práva priamo v podaní, ktorým si toto právo uplatňuje, t.j. podaním zo dňa 13.5.2018, tak uvedený postup je plne v súlade s odbornou literatúrou, podľa ktorej ust. § 53 dos. 9 Občianskeho zákonníka nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomné upozornenie na uplatnenie tohto práva. Žiadne skutočnosti uvádzané žalobcom v konaní žalovaný pri tom žiadnym spôsobom nepoprel. V tejto súvislosti poukázal žalobca na znenie ust. § 150 a § 151 ods. 1 CSP. Preto žalobca považuje za jednoznačne preukázané, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil pokiaľ uzavrel, že nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru z dôvodu neunesenia dôkazného bremena vo vzťahu k dokladom o doručovaní predmetných výziev. V tejto súvislosti poukázal na Civilný sporový poriadok (komentár) Praha: C.H.Beck, Števček et.al.2016 1540 i na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/81/2020 zo dňa 16.3.2021 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3CoCsp/40/2020 zo dňa 21.10.2020 i na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/84/2019 zo dňa 29.5.2020, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17CoCsp/3/2020 zo dňa 22.12.2020, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/39/2021 zo dňa 14.10.2021, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoCsp/30/2021 zo dňa 7.9.2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/43/2020 zo dňa 18.11.2020 a konštatoval, že žalobca ničím nepopiera, že v zmysle ust. § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol. Avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je faktické popretie skutkových tvrdení žalobcu vykonaním dôkazov, ktoré spotrebiteľ nenavrhol. Súd v danom prípade podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu vyjadrenú v čl. 1 CSP. Tým, že aktívne na miesto strany sporu rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/39/2021 zo dňa 14.10.2021, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoCsp/30/2021 zo dňa 7.9.2021. V súvislosti s podmienkami vyžadovanými ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalobca poukázal na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (1032 dní) a zároveň bolo v konaní preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 10.4.2018, podaním zo dňa 13.5.2018 označeným ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ako aj výzvou zo dňa 26.3.2019, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až ku dňu 24.6.2019. Následne znova žalobca konštatoval, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 171 ods. 1 a § 181 ods. 2 CSP a konštatoval, že konajúci súd v danom prípade rozhodol s nariadením pojednávania, pričom žalovaný v skutočnosti ohľadom žalobcom uplatňovaného nároku existencie a zasielania, resp. doručovania výziev pred zosplatnením pohľadávky výzvy o zosplatnení pohľadávky alebo výzvy pred postúpením pohľadávky nijakým spôsobom nerozporoval, ako aj na ďalšie skutočnosti, a preto je žalobca toho názoru, že všetky skutočnosti a tvrdenia v konaní bolo nutné považovať za nesporné. Pre úplnosť mal žalobca za to, že súd v danom prípade okrem splnenia podmienok, a to konania s odbornou starostlivosťou, podľa ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s ust. § 7 ods. 1 tohto zákona, neprezentoval pred stranami sporu žiadne skutočnosti ohľadom vyššie uvádzané za sporné, resp. pred žalobcom dostatočne a zrozumiteľne nevyjadril dôvody, pre ktoré by mal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Preto i v tejto súvislosti žalobca uviedol, že i predbežné právne posúdenie veci súdom a jeho postup vo veci na pojednávaní trpelo viacerými vadami, pričom pre samotného žalobcu je preto konečné rozhodnutie prekvapivé. Žalobca zároveň poukázal na upomínacie konanie a postup súdu prvej inštancie a na skutočnosť, že žiadne skutkové tvrdenia žalobcu neboli sporné. Preto súd prvej inštancie konal v rozpore s ust. § 171 ods. 1 a následne § 181 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie dostatočne neuviedol svoje predbežné právne posúdenie a žalobca nemohol mať pri nesprávnom skutkových tvrdení medzi stranami sporu vedomosť o vnímaní uvedených skutočností ako nepreukázaných či sporných zo strany súdu. V dôsledku uvedeného mu preto bolo znemožnené, aby pred súd dostatočne odôvodnil a preukázal vznik a dôvodnosť uplatneného nároku. V tejto súvislosti poukázal žalobca na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/169/2019 zo dňa 29.4.2020. Takýto postup považuje žalobca za porušenie princípu právnej istoty. V tejto súvislosti poukázal na čl. 2 ods. 1,2 CSP. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. rozsudok podľa

ust. § 389 ods. 1 CSP zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca si zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 3338,44,- eur.

14. Vyjadrenie zo strany žalovanej k odvolaniu žalobcu doručené do spisu nebolo.

15. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 14.09.2022 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

18. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

19. Dôvodná nie je odvolacia námietka žalobcu čo do rozporu konania súdu prvej inštancie so zásadou kontradiktórnosti konania a ust. § 282 CSP vo vzťahu k ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021, ktorý bol publikovaný v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2022 pod číslom 6 z ktorého vyplýva, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ neprepel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

20. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom vyjadreným v bode 38 odôvodnenia rozsudku, že žalobca nepreukázal aby právny predchodca skúmal príjmy a hlavne výdavky žalovanej. Z predložených listinných dôkazov takéto zisťovanie nevyplýva. Je povinnosťou subjektu, ktorý poskytuje finančné plnenie vo forme úverov, tieto okolnosti objektívne zistiť. Za takýchto okolností právny predchodca žalobcu zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z., ale naopak tieto svoje povinnosti porušil čím boli naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa ust. § 11 ods. 2 Zákona práv vety t.j. že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Správne súd prvej inštancie poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR rozsudok zo dňa 28.03.2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017 s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Odvolací súd súhlasí i s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 42 keď uviedol, že neboli v konaní splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky. Podľa zmluvy bola konečná splatnosť úveru dňa 20.05.2024. K vyhláseniu predčasnej splatnosti nedošlo a teda N. N. a.s. nemohla postúpiť žalobcovi dňa 24.06.2019 tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda spoločnosť N. N. a.s. postúpila svoju pohľadávku na žalobcu konala v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ale aj s ust. § 17 ods. 1 Zákona o

spotrebiteľských úveroch. I odvolací súd má za to, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vzhľadom na nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu správne žalobu zamietol. Odvolací súd zároveň konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nemožno konštatovať, žeby rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu teda odvolateľa.

21. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C - 449/13 z ktorého vyplýva, že veriteľ musí v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru. Toto ohodnotenie sa môže uskutočniť prostredníctvom dokumentov preukazujúcich finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že veriteľ zohľadní aj staršie informácie o finančnej situácii záujemcu o úver, ktorými môže disponovať. Obyčajné nepodložené vyhlásenia spotrebiteľa však nemôžu byť samy osebe dostatočné, ak k nim nie sú pripojené dôkazy.

22. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie Súdneho dvora i ďalšie nároky, ktoré na dodávateľa kladie úijné právo (čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, rozsudok Súdneho dvora z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais C-565/12) a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

23. Odvolací súd poukazuje na ust. § 7 ods. 15 písm. b) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (25.04.2016), podľa ktorého bol právny predchodca žalobcu ako veriteľ povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery s odbornou starostlivosťou. Vynaloženie tejto odbornej starostlivosti bol veriteľ povinný hodnoverne preukázať, pričom v tomto spore táto povinnosť hodnoverného preukázania splnenia si tejto povinnosti prešla aj na jeho právnych nástupcov, teda toho času na súčasného žalobcu. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

24. Odvolací súd nepovažuje za relevantnú ani odvolaciu námietku žalobcu pokiaľ tento potrebné zistenia v konaní odvodzoval od nerozporovateľného tvrdenia na základe ust. § 151 ods. 1 CSP. Postup, ktorý navrhuje žalobca odvolací súd v spotrebiteľských sporoch nepovažuje za náležitý (§ 290 až 306 CSP). Postup, ktorý zvolil súd prvej inštancie v súlade s ust. § 295 CSP podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Súd je totiž vždy povinný ex offo poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva. K posudzovaniu bonity odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 679/18, podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa

majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

25. Preto odvolací súd rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Správne rozhodnutiu vo veci samej totiž zodpovedá aj správne rozhodnutie súdu prvej inštancie v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).